

Camellia

โฉมจริง
ก็เข้ามา! หนี
อโปลิศกษัตริย์
เช่น จะสั่งสอน
เจ้า ปะ
อย่างพวกตัวเอง

丑妃虐渣不从良

เล่ม 9

9

冥想石 หมิงเสี่ยวสือ ไซยบ

เปิดอบน้ำผึ้ง แปก

仲夏一条条 จังเซี่ยอี้เถียวเถียว วาด

บทที่ 291 เชื่อหรือไม่เชื่อ

ถ้าสัตว์วิญญาน ความหมายเช่นนาม คือสถานที่ที่มีสัตว์วิญญานฝูงใหญ่อาศัยอยู่

ชาติภพก่อนเส้นจื่อโยวก็เคยบุกเข้าถ้าสัตว์วิญญาน แต่เป็นถ้าสัตว์วิญญานสุดขอบดินแดนทางทิศเหนือไม่ใช่ในผืนป่ามืดดำแห่งนี้

เส้นจื่อโยวไม่รู้ว่าถ้าสัตว์วิญญานทั้งสองแห่งมีสิ่งใดที่แตกต่างกัน แต่นางก็มีสิ่งที่ไว้คอยคุ้มครองตนเองไม่น้อย ดังนั้นแม้จะมีนางและไม่ซึกบุกเข้าถ้าสัตว์วิญญานเพียงสองคน นางก็ไม่กลัว

ที่สำคัญยามนี้ยังมี ‘บรรดาทหารพลีชีพ’ จำนวนมากอยู่ข้างกายนาง

เส้นจื่อโยวพลางครุ่นคิดว่าจะแย่งชิงแผ่นตราในมือของหลงเซียวและเม่ยจิวมาได้อย่างไรพลางปล่อยกระแสจิตลอบฟังบทสนทนาของกลุ่มคนที่อยู่ด้านหลัง

ครั้นคนกลุ่มนี้เห็นว่าเส้นจ๊อโยวมีพลังบำเพ็ญเพียร ‘ต่ำ
เรี่ย’ จึงหลงนึกว่าพลังจิตของเส้นจ๊อโยวคงไม่สูงสักเท่าไร ดังนั้น
ในขณะที่พวกเขาพูดคุยกันพวกเขาจึงไม่ได้ตั้งใจหลบเลี่ยงนาง
และโมชีเป็นพิเศษ

“พี่หลง พวกเราควรกำจัดพวกมันทิ้งเมื่อไหร่ดี พวกมัน
กินเก่งเกินไปแล้ว ทุกมื้อกินอาหารของพวกเราไปถึงหนึ่งใน
สามส่วน”

หนึ่งในนั้นถลึงตามองแผ่นหลังของโมชีและเส้นจ๊อโยว
พลาบเอ๋ยถามหลงเชียว

“ยามนี้ยังกำจัดพวกเขาไม่ได้ เมื่อเข้าสู่ถ้ำสัตว์วิญญาน
พวกเราจำเป็นต้องมีคนมาเบี่ยงเบนความสนใจของสัตว์วิญญาน
เหล่านั้น”

หลงเชียวกล่าวกับสหายร่วมกลุ่มด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

“อี ชวนให้รู้สึกละโมโหจริง ๆ หวังว่าพวกมันจะถูก
สัตว์วิญญานเขมือบโดยเร็วจะได้ไม่ต้องสิ้นเปลืองอาหารของ
พวกเราอีก!”

คนกลุ่มนี้ยังมองเส้นจ๊อโยวและโมชีก็ยังไม่รู้ลึกซึ้ง

เบื้องหน้าพวกเขา เส้นจ๊อโยวที่สร้างทำเป็น ‘ไม่ได้ยิน’
มาโดยตลอดได้เลิกคิ้วให้กับโมชี ริมฝีปากยกโค้ง

“จ๊ิต ๆ”

หัวเล็ก ๆ ขนฟูฟ่องหัวหนึ่งโผล่ออกมาจากอ้อมกอดของ
เส้นจ๊อโยว

นี่ก็คือสัตว์วิญญานตัวน้อยที่หลบอยู่ในเสื้อของนาง

“เด็กดี อย่าเพิ่งออกมา มิเช่นนั้นเจ้าจะถูกกลุ่มคน
ด้านหลังจับไปตุน้ำแกงเอาได้”

เส้นจ๊อโยวตบร่างของสัตว์วิญญานตัวน้อยที่กินจนอ้วน
กลมแล้วกล่าว

“จ๊ิต ๆ”

สัตว์วิญญานตัวน้อยโบกกรงเล็บไปมาก่อนมุดกลับเข้าไป

...ใช่แล้ว ที่เส้นจ๊อโยวและโมชี ‘กินเป็นปริมาณมาก’
อันที่จริงไม่ใช่เพราะพวกเขากินเก่งมาก

แต่พวกเขาได้นำอาหารจำนวนมากมาป้อนสัตว์วิญญาน
ตัวนี้

ไม่เพียงสัตว์วิญญานตัวน้อยกินได้อิ่มหมีพื้มัน กระทั่ง
อสูรมายาตัวน้อยในจิตใต้สำนึกก็ยังได้กินจนอึดอิ่มเม มันนอนเรอ
อยู่ในจิตใต้สำนึกอย่างมีความสุข

“ช่วงเวลาเช่นนี้ไม่เลว ไม่ต้องออกไล่สัตว์ก็มีคนหามาให้”

อสูรมายาตัวน้อยกล่าวอย่างเบิกบาน

“ฝีมือการทำอาหารของเจ้านั้นไม่เลวเลย ข้ามีความสุข
กับการกินมาก ข้าจะฝันไว้ชีวิตของมันเป็นสักครั้ง”

อสูรมายาตัวน้อยโบกกรงเล็บไปมา กล่าวเสียงเนิบช้า
พาให้เส้นจื่อโยวหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

“ฝีมือการทำอาหารของเขาหรืออาอี่ที่ดีกว่า”

เส้นจื่อโยวแสรังถามมัน

“แน่นอนว่าของอาอี่ดีกว่าระดับหนึ่ง”

“เช่นนั้นพวกเรามีความจำเป็นที่จะต้องไว้ชีวิตเขาเพราะฝีมือการทำอาหารของเขาหรือ มีปากเพิ่มมาอีกหนึ่ง ค่าใช้จ่ายย่อมมีมากขึ้น”

เส้นจื่อโยว ‘เอ๋ยเตือน’ อย่างไม่ประสงคดีย

“ไฉ่หยาๆ กล่าวได้มีเหตุผล ในเมื่อมีอาอีแล้วเหตุใดจึงต้องมีเขาอีก ไม่เอาแล้วๆ อยู่ไปก็เปลืองอาหาร”

อสูรมายาตัวน้อยตัดสินใจอย่างเด็ดขาด

“หึๆ” เส้นจื่อโยวพ่นเสียงหัวเราะออกมาเสียงหนึ่ง

ไม่ผิดจากที่คาด เป็นเจ้าตัวน้อยนักกินและหลงใหลในทรัพย์สินสมบัติจริงๆ ไม่รู้ว่าอสูรมายาตัวน้อยเรียนรู้สิ่งนี้มาจากที่ใด

วันที่สาม ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงทางเข้าถ้ำสัตว์วิญญูณ

เสียงคำรามของสัตว์วิญญูณดังเล็ดลอดออกมาเป็นระยะ ระคนด้วยเสียงผีแว่ววังสับสน รวมถึงพลังจากธรรมชาติ

แทบทุกคนต่างสัมผัสได้ถึงพลังอันยิ่งใหญ่ พวกเขาต่างอดรู้สึกสั่นสะท้านไม่ได้

เพียงปากถ้าพวกเขายังสัมผัสได้ถึงพลังอันรุนแรง หากเดินเข้าไปข้างในก็ไม่ว่าจะต้องพบกับภาพเหตุการณ์อะไรบ้าง

“พวกเจ้าเดินนำเข้าไปก่อน”

หลงเชียวผลึกโมชีเข้าไป

เมย์จิวเองก็ผลึกเส้นจือโยว “เข้าไป!”

โมชีหันไปเอ่ยประท้วง “เหตุใดพวกเราจึงต้องเดินนำอยู่ด้านหน้า ระหว่างพวกเจ้าคนใดคนหนึ่งเดินอยู่เบื้องหน้าย่อมเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมกว่าพวกเรามิใช่หรือ พลังบำเพ็ญเพียรของพวกเราต่ำเรี่ยถึงเพียงนี้”

“ฮึ ก็เพราะพลังบำเพ็ญเพียรของพวกเจ้าต่ำเรี่ย ดังนั้นถึงต้องเดินนำอยู่ด้านหน้า หลายวันมานี้พวกเจ้าไม่ได้เสียสละอะไรเลย เอาแต่ตามกินตามดื่มอยู่ข้างกายพวกเรา ยามนี้ถึงเวลาที่ต้องทำอะไรเพื่อกลุ่มบ้างแล้ว มิเช่นนั้นพวกเจ้าไปจะมีประโยชน์อันใด”

หนึ่งในกลุ่มแค้นเสียงหยัน กล่าวอย่างไม่พอใจ

ในขณะที่โมชีกำลังคิดจะเอ่ยสิ่งใด หลงเชียวก็กวาดตามองเขาด้วยสายตาเย็นชา เขาชักกระบี่พิเศษเล่มหนึ่งออกมาจากแหวนเก็บสมบัติก่อนตัวดีไปมาเบื้องหน้าโมชี

นี่เป็นการข่มขู่โดยไม่ต้องเอื้อนเอ่ยวาจา

โมชีกลืนน้ำลาย กำหมัดแน่น

เส้นจื่อโยวคลี่ยิ้มเล็กน้อย นางตบปาโมชี กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ไม่เป็นไร พวกเราไปเดินข้างหน้ากันเถอะ”

เส้นจื่อโยวกล่าวแล้วก็เดินนำเข้าไปในถ้ำสัตว์วิญญาน

ผีเท้าของนางมันคง สีหน้าเรียบเฉย ดูสงบนิ่งเป็นอย่างยิ่ง

เส้นจื่อโยวที่เป็นเช่นนี้ชวนให้หลงเชียวประเมินนางสูงขึ้นหลายส่วน

เขามองแผ่นหลังของเส้นจื่อโยวก่อนเลียริมฝีปาก

เมย์จิวแค้นเสียงหยัน นัยน์ตาฉายประกายอำมหิต

โมชีรีบไล่ตามเส้นจื่อโยวไป เขาส่งกระแสจิตสนทนากับเส้นจื่อโยว “แม่นางเส้น เหตุใดพวกเราจึงต้องข่มกลั้นอารมณ์โกรธนี้ด้วย พวกเขารังแกกันเกินไปแล้ว!”

โมชีกล่าวด้วยความเคียดแค้น

เส้นจื่อโยวยิ้มกว้างพลางส่งกระแสจิตกลับไป “ไม่ต้องร้อนรน พวกเขาย่ำใจได้อีกไม่นาน”

โมชีไม่รู้ว่าเส้นจื่อโยวมีแผนการอะไร เขาทำได้เพียงเกาศีระด้วยความมึนงง

ในเวลาหนึ่งเองเส้นจื่อโยวก็หยุดฝีเท้าอย่างกะทันหัน

โมชีเกือบชนเข้าที่ร่างของเส้นจื่อโยว!

“แม่..แม่นางเส้น มีอะไรหรือ”

ดวงตาของโมชีเบิกกว้าง มองท่าทางเคร่งเครียดของเส้นจื่อโยว

เส้นจื่อโยวหรีดดวงตา จากนั้นนางก็กล่าวด้วยเสียงสงบนิ่ง “มีฝูงสัตว์วิญญูณกำลังเคลื่อนตัวเข้ามาประชิดพวกเรา น่าจะ

เข้ามาจากด้านหน้าฝั่งซ้าย อีกหนึ่งกำนธูปพวกมันก็จะเคลื่อนตัวมาถึงพวกเรา”

ประโยคนี้ของเส้นจื่อโยวไม่ได้บอกกล่าวผ่านกระแสดิจิต

ดังนั้นกลุ่มคนที่ติดตามอยู่เบื้องหลังพวกเขาจึงได้ยิน ‘คำคาดการณ์’ นี้ของเส้นจื่อโยวทั้งสิ้น

เมย์จิวตะลึงไปก่อนจะหัวเราะเสียงดังออกมา นางกล่าวเหยียดหยัน “เจ้ากล่าวว่ามีสัตว์วิญญาณก็มีสัตว์วิญญาณหรือ พวกเราที่อยู่ตรงนี้มีใครบ้างที่มีพลังบำเพ็ญเพียรต่ำเหมือนเจ้า แม้แต่พวกเรายังจับสังเกตถึงสัตว์วิญญาณที่อยู่เบื้องหน้าไม่ได้ แล้วเจ้าถือสิทธิ์อันใดที่กล่าวว่ามิก็คจะมี หรือสัตว์วิญญาณเหล่านั้นฟังคำสั่งของเจ้า? ฮ่าๆๆๆ ...น่าขันเสียจริง”

เส้นจื่อโยวปรายตามองนางด้วยสายตาราบเรียบ “จะเชื่อ ก็เชื่อ ไม่เชื่อก็ไม่ต้องเชื่อ”

อีกคนในกลุ่มส่ายคางกล่าวของเมย์จิว “เมย์จิวกล่าวได้ถูกต้อง ในกลุ่มของพวกเราผู้ที่มีความสามารถและพลังจิตแข็งแกร่งที่สุดก็คือฟี่หลง แม้แต่ฟี่หลงก็ยังไม่พบว่าม

สัตว์วิญญูณอยู่เบื้องหน้าแล้วเจ้าจะรู้ได้อย่างไร พี่หลง ท่านว่า
ใช่หรือไม่”

หลงเชียวฟังบทสนทนาของทุกคน หลังจากเขาครุ่นคิด
ด้วยสีหน้าที่ไม่กระจ่างชัดชั่วครู่ก็ตัดสินใจกล่าว...

“ไม่มีสัตว์วิญญูณ เดินหน้าต่อไป!”

เขาปล่อยพลังจิตระดับ สูงสุด แล้ว แต่ก็ยังไม่พบ
สัตว์วิญญูณ

เขาไม่เชื่อว่าตนเองจะเทียบไม่ได้กับหญิงสาวที่อยู่ใน
ระดับแก่นปรารถทองคำชั้นกลางคนหนึ่ง

เขามั่นใจว่าเบื้องหน้าต้องไม่มีฝูงสัตว์วิญญูณเป็นแน่

เส้นจื่อโยวยกมือตัดปอยผม ริมฝีปากยกโค้งขึ้นเล็กน้อย

อันที่จริงนางสามารถคาดเดาได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าคนกลุ่ม
นี้จะไม่มีวันเชื่อคำของนาง

แต่นางไม่รู้ลึกถึงสาส์กนิต

ยังคงเป็นประโยชน์นั้น เชื่อก็เชื่อ ไม่เชื่อก็ไม่ต้องเชื่อ

หวังว่าคนกลุ่มนี้จะไม่เสียใจภายหลังก็พอ อีๆ ...

ได้อะไรบ้าง

บทที่ 292 เก็บแผ่นตราได้อีกครั้ง

ภายใต้การนำของหลงเซียว คนทั้งกลุ่มจึงเดินลึกเข้าไปใน
ถ้ำสัตว์วิญญาน

เส้นจื่อโยวลอบยึดยันต์แผ่นหนึ่งใส่มือของโมชี นางส่ง
กระแสดกกล่าวกับโมชี “ฝูงสัตว์วิญญานที่กำลังวิ่งเข้าหาพวก
เราในไม่ช้าไม่ถือว่าเก่งกาจอันใด แต่จะชนะก็ตรงที่พวกมันมี
จำนวนมาก ยันต์แผ่นนี้เจ้าเก็บไว้ เพียงเจ้าแปะยันต์แผ่นนี้
ฝูงสัตว์วิญญานเหล่านั้นก็จะทำร้ายเจ้าไม่ได้”

โมชีเก็บยันต์ขึ้นอย่างระมัดระวัง เขารู้สึกซาบซึ้งใน
ตัวเส้นจื่อโยวเป็นอย่างมาก น้ำตาเอ่อร้อนขณะกล่าว “ขอบคุณ
ฮูหยินของท่านผู้นำตระกูล!”

ครั้งเส้นจื่อโยวได้ยิน ‘ฮูหยินของท่านผู้นำตระกูล’ คำนี้
เส้นเลือดบริเวณขมับก็เต้นตุบๆ เกิดความคิดว่าความอยากอดโมชี
สักครั้ง

แต่สุดท้ายนางก็ขมกลืนอารมณ์ว่านั่นคง

เพียงถลิ่งตามองโม้ชีก่อนจะเดินไปข้างหน้าต่อ

โม้ชีที่ถูกเส้นจื่อโยวถลิ่งตามองเกาศีระด้วยความมุงนง
เขาริบเร่งความเร็วติดตามไป

เวลาหนึ่งกำหนดเพียงพริบตาผ่านไป

คนทั้งกลุ่มเดินไปข้างหน้าได้เป็นระยะสั้นๆ ระยะหนึ่ง
แล้ว

พวกเมย์จิวยังไม่ลืม ‘คำคาดการณ์’ ที่เส้นจื่อโยวได้กล่าว
ไว้เมื่อครู่ เมื่อเวลาหนึ่งกำหนดผ่านไปเมย์จิวเดินผ่านหน้าไป
หัวเราะเยาะเส้นจื่อโยว “เป็นอย่างไร เวลาหนึ่งกำหนดผ่านไป
แล้ว ผุ่งสัตว์วิญญานที่เจ้ากล่าวไว้เล่า เหตุใดจึงยังไม่เห็นเสียที”

เส้นจื่อโยวใช้นิ้วทักปอยผมด้วยสีหน้าเรียบเฉย แล้ว
กล่าว “ผุ่งสัตว์วิญญานวิ่งผ่านเส้นทางอ้อม ดังนั้นระหว่างพวก
เรากับพวกมันจึงมีระยะห่างมากขึ้น เวลาหนึ่งกำหนดมันจึงยัง
วิ่งมาไม่ถึงพวกเรา”

“เหอะ เจ้าแต่งเรื่องได้เก่งเสียจริง ยังมีวังอ้อมเส้นทาง
เหตุใดเจ้าจึงไม่กล่าวออกมาโดยตรงว่าเจ้าสามารถควบคุมผุ่ง

สัตว์วิญญูณได้ เจ้าคิดอยากให้มันมาถึงเมื่อไหร่พวกมันก็มาถึง”

เมย์จิวยิ้มหยัน

คนอื่นต่างพากันร่วมสนับสนุนเมย์จิว พากันหัวเราะเสียงดัง

เส้นจื่อโยวปรายตามองพวกเขาด้วยสายตาราบเรียบ “วางใจเถอะ อีกประมาณสิบเหมี่ยวพวกมันก็จะมาถึงเบื้องหน้าพวกเจ้าแล้ว”

หนึ่งในกลุ่มหลงเชียวมองเส้นจื่อโยวด้วยสายตาดูแคลน พวกเขาขบถขึ้นพร้อมเริ่มนับถอยหลังจริงๆ

“สิบ เก้า แปด เจ็ด หก ห้า...”

แต่ยังไม่ทันรอให้เขานับเสร็จก็มีคนในกลุ่มร้องขึ้นด้วยเสียงตื่นตระหนก “มาแล้วๆ! มาแล้วจริงๆ!!!”

เพ็งเอ๋อยจบ ก็มีเสียงดังสนั่นโสตประสาท พื้นดินเกิดอาการสั่นสะเทือน

สีหน้าของหลงเชียวเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมโดยพลัน เขารีบ
ปล่อยกระแสดิจ

ในที่สุดคราวนี้เขาก็พบกับสัตว์วิญญานฝูงใหญ่ที่อยู่ห่าง
จากพวกเขาสองสามร้อยหมี่กำลังวิ่งมาทางพวกเขาด้วย
ความเร็วสูง

เพียงชั่วพริบตาพวกเขาก็สามารถเห็นสัตว์วิญญานตัว
แรกได้

“เร็ว ๆ! รีบหาที่หลบเร็วเข้า!”

หนึ่งในกลุ่มของหลงเชียวตะโกนบอกกล่าวคนอื่น

ถึงแม้พลังบำเพ็ญเพียรของสัตว์วิญญานเหล่านี้จะ
ดูไม่สูงนัก แต่จำนวนของพวกมันมีมหาศาลเกินไป ตรงกับ
คำกล่าวที่ว่า ‘มดมากย่อมกัดช้างให้ตายได้’ พวกเขายังไม่มี
หนทางที่จะฝ่าผ่านฝูงสัตว์วิญญานจำนวนมหาศาลโดย
ปราศจากการบาดเจ็บได้

วิธีการเดียวก็คือหาที่หลบภัย

แต่ยามนี้พวกเขาอยู่ในถ้ำสัตว์วิญญูณ พื้นที่รอบทิศ
นอกจากผนังถ้ำก็คือผนังถ้ำ การหาที่หลบภัยเป็นเรื่องง่ายดาย
เสียเมื่อไร

ยังไม่ทันรอให้พวกเขาหาที่หลบภัยพบ ผงสัตว์วิญญูณ
ก็เคลื่อนตัวมาถึงปลายจมูกของพวกเขาแล้ว

“ไอ้หยา น่ากลัวเหลือเกินๆ”

เส้นจื่อโยวกระโดดไปอยู่เบื้องหลังคนคนหนึ่ง แต่
หลังจากนั้นนางก็อาศัยจังหวะที่คนผู้นั้นไม่ทันตั้งตัวยกเท้าถีบ
ออกไป

คนผู้นี้ก็คือคนที่กล่าววาจาทำลายเส้นจื่อโยว น้ำเสียง
เต็มไปด้วยการหัวเราะเยาะคนนั้น

เขาคาดไม่ถึงว่าจะถูกเส้นจื่อโยวถีบเข้าอย่างจัง

เขาจึงล้มลงใต้ฝ่าเท้าของผงสัตว์วิญญูณพอดี

“อ้ากๆ”

เขาร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด

เพราะมีฝ่าเท้าของสัตว์วิญญูณจำนวนมากเหยียบย่ำบนร่างของเขา

แม้เขาจะมีพลังบำเพ็ญเพียรสูงส่ง ไม่อาจถูกเหยียบตายในช่วงขณะหนึ่งแต่นั้นก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่รู้สึกเจ็บปวด

อันที่จริงกระดูกแขนขาของเขาถูกเหยียบย่ำจนแหลกเป็นผุยผงตั้งแต่ชั่วขณะแรกแล้ว

เส้นจื่อโยวมองชายที่นอนกระอักเลือดอยู่บนพื้น มุมปากยกโค้งอย่างชั่วร้าย

จากนั้นนางก็แสรังทำเป็น ‘หวาดกลัว’ วิ่งไปวิ่งมาในฝูงสัตว์วิญญูณกับกลุ่มคนของหลงเซียว นางอาศัยช่วงชุลมุนสกัดขา ออกแรงถีบสมาชิกบางคนในกลุ่มของหลงเซียว

“ไอ้หย่า นากลัวเกินไปแล้ว เหตุใดจึงมีสัตว์วิญญูณมากมายเพียงนี้”

เส้นจื่อโยวกล่าวจบก็ยกขาขึ้นถีบ!

“ไอ้หย่า!”

อีกคนหนึ่งก็ล้มลงไป

เส้นจื่อโยวกระโดดหนีจากไป ไม่มีผู้ใดทันเห็นการเคลื่อนไหวเล็กน้อยนี้ของนาง

“ไอ้หยา นากลัวเหลือเกินๆ พี่ชาย ช่วยบงให้ข้าด้วย!”

ดวงตาทั้งคู่ของเส้นจื่อโยวหรีแคบ แผ่นหลังยืดตรง ยืนขาถิ่บออกไป!

“ไอ้หยา! ผู้ใดกัน ผู้ใดที่ถิ่บข้า!”

เส้นจื่อโยวยกเท้าถิ่บอีกครั้ง

พุบ คนผู้นี้ล้มลง เขาถูกสัตว์วิญญานเหยียบย่ำหลายเท่าจนอวัยวะภายในเกือบปลิ้นออกมา

เส้นจื่อโยววิ่งหนีไปอย่างสบายอารมณ์อีกครา

ภายใต้สถานการณ์ที่ทรมาณวุ่นวายนี้ นอกจากโมชีแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวเล็กน้อยเหล่านี้ของเส้นจื่อโยว

ไม่ซีมองเส้นจื่อโยวด้วยสีหน้าตกตะลึง ลอบคิดในใจ
มิน่าเล่านายท่านถึงชอบแม่นางเส้น ทั้งสองคนเมื่อคิดชุดหลุม
ฝังใครก็ได้แน่นย่ำยิ่งนัก

ล้วนเป็นคนที่มีความคิดชั่วร้ายอยู่เต็มท้อง

กล่าวได้เพียงว่าหากไม่ใช่คนบ้านเดียวกันย่อม
ไม่เหยียบเข้าประตูบ้านเดียวกันใช่หรือไม่

สุดท้ายคนเหล่านี้ก็วิ่งหนีฝ่าเท้าของฝูงสัตว์วิญญานมา
ได้ไกลด้วยสภาพสะบักสะบอม และก็มีหลายคนที่วิ่งหนีมาได้
ด้วยการประคองของสหายด้วยชีวิตที่เหลือเพียงครึ่งชีวิตเท่านั้น

หลงเชียวและเมย์จิวยังถือว่าดีกว่ามาก ด้วยพลัง
บำเพ็ญเพียรที่ฉ่ำซัด จึงทำให้สัตว์วิญญานเหล่านั้น
ไม่สามารถทำร้ายพวกเขาได้โดยง่าย

แต่พวกเขาก็ตกอยู่ในสภาพอนาถเช่นเดียวกัน

ในขณะที่พวกเขาวิ่งมาถึงสถานที่ปลอดภัยพร้อม
ลมหายใจหอบโยน พวกเขาก็พบว่าทั้งเส้นจื่อโยวและโมชีต่าง
ไม่อยู่ในกลุ่มของพวกเขาแล้ว

“พวกเขาสองคนเล่า”

หลงเชียวเอ๋ยถามด้วยหัวคิ้วที่ขมวดมุ่น

คนอื่นมองหน้ากันก่อนโคลงศีรษะ

เมย์จิวที่เดิมที่กำลังอยู่ในสภาวะไม่สบอารมณ์เป็นอย่างมากเพราะ ‘คำคาดการณ์’ ที่เป็นจริงของเส้นจื่อโยว มายามนี้เมื่อได้ยืนยันว่าเส้นจื่อโยวไม่อยู่ ณ ที่นี้ก็หัวเราะขึ้นอย่างมีความสุข “ฮิ พลั้งปากเพี้ยนเพียรของพวกเขาทั้งสองต่ำเรื่อยถึงเพียงนั้น น่ากลัวว่าคงต้องถูกสัตว์วิญญูณฝูงนั้นเหยียบจนและเป็นโคลนเหลวแล้วกระมัง ฮ่าๆๆ ...”

“เอ่ พวกเจ้ากำลังตามหาพวกเราอยู่หรือ”

เสียงนุ่มไพเราะเสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านข้าง

เสียงหัวเราะของเมย์จิวจึงค้างอยู่ในลำคอเช่นนั้น

นางหันไปมองยังทิศทางของเสียงด้วยสีหน้าเหลือจะเชื่อ

ที่นั่นเส้นจื่อโยวและโมชีกำลังเดินมาจากทิศทางของฝูงสัตว์วิญญูณด้วยผีเท้าเนิบช้า ท่วงท่าผ่อนคลายราวกับกำลังเที่ยวเล่น

ไม่เพียงเท่านั้นบรร่างของพวกเขายังไร้ซึ่งสภาพสะบักสะบอมแต่อย่างใด

“เจ้า...พวกเจ้า...”

เม่ยจิวเบิกตากว้าง

“ไ้อ้หยา ขอภัยด้วย เมื่อครูพวกเราริ่งไปจัดการเรื่องหนึ่งมาจึงมารวมตัวกับพวกเจ้าไม่ทันกาล ทำให้พวกเจ้าต้องกังวลแล้ว”

เส้นจื่อโยวฉีกยิ้มกว้าง

ผู้ใดกังวลกัน! เพื่อฝันเกินไปแล้ว!

ในกลุ่มของหลงเซียวมีคนจำนวนไม่น้อยที่มองเส้นจื่อโยวด้วยสายตาไม่สบอารมณ์

“เมื่อครูพวกเจ้าวิ่งไปทำสิ่งใดมา รู้หรือไม่ว่าการทำให้
ผู้อื่นรอเป็นเรื่องที่เสียมารยาทเป็นอย่างยิ่ง”

เมย์จิวอาศัยโอกาสนี้แสดงบารมีทันที

“เมื่อครูหรือ พวกเราไปเอาแผ่นตรามา”

เส้นจื่อโยวกล่าวด้วยรอยยิ้มกว้าง

“อะไรวะ! แผ่นตรา?!!!”

ดวงตาของทุกคนในกลุ่มหลงเซียวยิ่งเบิกกว้าง

แผ่นตราที่ใด?

เส้นจื่อโยวหยิบแผ่นตราที่เพิ่งหยิบมาจากร่างของ
สัตรีวิญญูณตัวหนึ่ง นางแกว่งไกวมันไปมาเบื้องหน้าพวก
หลงเซียวแล้วกล่าว “ในฝูงสัตรีวิญญูณมีแผ่นตราอยู่แผ่นหนึ่ง
พวกเจ้าไม่เห็นหรือ ไฉ่หยาน น่าเสียดายเหลือเกิน..”

กลุ่มคนหลงเซียว “...”

ฝูงสัตรีวิญญูณขนาดใหญ่ พวกเขาคิดหลบยังหลบแทบ
ไม่ทันแล้วจะเอาเวลาที่ไหนไปมองว่ามีแผ่นตราหรือไม่

ที่สำคัญเหตุใดแผ่นตราจึงถูกซ่อนอยู่ในฝูงสัตว์วิญญาน

เส้นจื่อโยวผู้นี้มีสายตาอย่างไรกันแน่

“บังเอิญแน่ๆ! ต้องเป็นเรื่องบังเอิญแน่ๆ!”

เมย์จิวกล่าวด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยความริษยา

“แม้จะเป็นเรื่องบังเอิญ แต่ความโชคดียังของนางมากเกินไปหน่อยหรือไม่...”

อีกคนในกลุ่มกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงหดหู่

เมย์จิว “...”

แต่สุดท้ายไม่ว่าอย่างไรก็ถือว่านางได้พ่ายแพ้ให้แก่เส้นจื่อโยวคราหนึ่งแล้ว

บทที่ 293 ทางแยกซ้ายขวา

หลงเชียวมองแผ่นตราในมือของเส้นจื่อโยว นัยน์ตาฉายประกายละมิบ

อย่าได้เห็นว่าแผ่นตราสิบแผ่นเป็นจำนวนไม่มาก การสะสมให้ครบไม่ใช่เรื่องง่าย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับกลุ่มของหลงเชียวที่มีคนจำนวนมาก สะสมได้เพิ่มอีกหนึ่งแผ่นตราย่อมเป็นเรื่องที่ดี

เส้นจื่อโยวผู้นี้โชคดีไปหน่อยหรือไม่

แท้จริงแล้วนางได้แผ่นตรานี้มาอย่างไม่ตั้งใจหรือมีฝีมือใดแอบซ่อนอยู่ที่ยังไม่ได้แสดงออกมา

สายตาพินิจทอดลงบนร่างของเส้นจื่อโยว

เส้นจื่อโยวมองเขาด้วยสีหน้าผ่อนคลาย แสดงอารมณ์อย่างตรงไปตรงมา ไร้ซึ่งสีหน้าละอายใจ

“จืด ๆ จืด ๆ”

มีเสียงหัวเราะที่ฟังคล้ายกับเสียงหัวเราะของสัตว์ตัวน้อย
ดังขึ้นในอ้อมแขนของเส้นจื่อโยว

เส้นจื่อโยวยื่นมือไปตบก้อนเล็ก ๆ ที่ปูดออกมาเบา ๆ มุม
ปากยกโค้งเล็กน้อย

อันที่จริงเป็นเพราะสัตว์วิญญาณตัวน้อยนางถึงสามารถ
หาแผ่นตราในถ้ำสัตว์วิญญาณได้อย่างราบรื่น

ดูเหมือนสัตว์วิญญาณตัวน้อยจะมีสัญชาตญาณและ
ความสามารถในการค้นหาแผ่นตราโดยธรรมชาติ ในสถานการณ์
อลหม่านวุ่นวายมันยังหาตำแหน่งของแผ่นตราได้อย่างรวดเร็ว

ไม่รู้ว่าเหตุใดสัตว์วิญญาณตัวน้อยตัวนี้จึงชื่นชอบ
แผ่นตราของสำนักเสวียนอู่ถึงเพียงนี้

หลงเชียวจับจ้องเส้นจื่อโยวอยู่ชั่วครู่ก็ไม่พบสิ่งใด ดังนั้น
เขาจึงเบี่ยงสายตาไป

“พวกเราเดินต่อไปข้างหน้าเถอะ คราหน้าก็ระวังหนอย
อย่าได้พลัดแผ่นดินตราไหนดอีกและอย่าทำให้ตัวเองได้รับบาดเจ็บ
สาหัส”

หลงเชียวสั่งกำชับบรรดาสหายในกลุ่ม

“รับทราบ...พี่หลง”

เส้นจื่อโยวและโมชีเดินรั้งท้ายด้วยระยะที่ไม่ใกล้ไม่ไกล

ไม่นานหลังจากนั้นพวกเขาก็เดินมาถึงทางแยกทางหนึ่ง

ทางแยกหนึ่งไปทางซ้ายในขณะอีกทางแยกหนึ่งไป
ทางขวา

บริเวณปากทางแยกด้านซ้ายมีเสียงคำรามของ
สัตว์วิญญูณดังออกมาเป็นระลอก

“พี่หลง พวกเราไปทางไหนดี”

บรรดาคนในกลุ่มของหลงเชียวต่างมองทางแยกซ้ายขวา
สลับไปมา พวกเขาอดถามหลงเชียวด้วยความลังเลไม่ได้

หลงเชียวขมวดคิ้วมุ่น

เขาเองก็เกิดความลังเล ไม่รู้ว่าควรตัดสินใจอย่างไร

ในเวลานี้อย่างไร ก็มีเงาสีขาวเงาหนึ่งวิ่งผ่านเขาไป

“อ้าก ๆ ๆ”

เมย์จืดตกใจเป็นอย่างมาก

หลงเชียวเองก็รวบรวมปราณวิญญาณปล่อยไปที่
ด้านหลังของเงาสีขาวเงานั้นอย่างแรง!

เงาสีขาวหลบหลีกได้อย่างว่องไว มันวิ่งหนีไปไกลแล้ว

“สัตว์วิญญาณตัวน้อย!”

เส้นจื่อโยววิ่งขึ้นมาด้านหน้า คิดไล่ตามมันไป

เป็นสัตว์วิญญาณตัวน้อยที่เมื่อครู่ดิ้นรนออกจาก
อ้อมกอดของนาง มันวิ่งไปยังทางแยกด้านซ้าย

ครั้งนี้ได้ยินเสียงคำรามของสัตว์วิญญาณ เส้นจื่อโยวก็
กังวลว่าสัตว์วิญญาณตัวน้อยจะพบกับสิ่งที่ไม่คาดฝัน

“นี่มันเรื่องอะไรกัน”

หลงเชียวถามด้วยคิ้วที่ขมวดมุ่น

เขาที่กำลังคิดว่าควรไปทางไหนดี มายามนี้ถูกเงาสีขาว
ที่ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันหันมาถึงความสนใจ ความคิดจึง
แตกซ่าน

เส้นจื่อโยวหยุดฝีเท้า นางกล่าวด้วยน้ำเสียงร้อนรน
“สัตว์วิญญานของข้าวิ่งเข้าไปในทางแยกด้านซ้าย ข้าจะตามไป
ดูมันเสียหน่อย เกิดมันพบกับเรื่องที่ไม่คาดฝัน”

เส้นจื่อโยวกล่าวจบก็คิดวิ่งเข้าไปในทางแยกด้านซ้าย

“ช้าก่อน”

เมย์จิวยื่นมือออกไปรั้งนางไว้

“หัวหน้ากลุ่มของพวกเรายังไม่ได้ตัดสินใจเจ้าก็คิด
เคลื่อนไหวโดยพลการ เจ้ายังเห็นพี่หลงของพวกเราอยู่ใน
สายตาหรือไม่”

เมย์จิวถามเส้นจื่อโยวด้วยน้ำเสียงเย็นชา

เส้นจื่อโยวเล็กคิ้วด้วยความประหลาดใจ นางกล่าวด้วย
สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “ข้าไล่ตามสัตว์วิญญาณของตนเอง
จำเป็นต้องขออนุญาตจากเจ้าด้วยหรือ”

“แน่นอน ในเมื่อเจ้าเข้าร่วมกลุ่มของพวกเราแล้วก็ต้อง
เชื่อฟังการจัดการของพี่หลง เจ้าต้องเคลื่อนไหวพร้อมพวกเรา
แม้จะเกิดเรื่องกับท่านพ่อท่านแม่ของเจ้า เจ้าก็ต้องเคลื่อนไหว
พร้อมพวกเรา จะออกจากกลุ่มโดยไม่ได้รับอนุญาตไม่ได้ ที่
สำคัญสิ่งที่เจ้าสูญเสียไปในเวลานี้ก็เป็นเพียงสัตว์วิญญาณตัว
น้อยที่ไม่สลักสำคัญอันใดมิใช่หรือ”

เมย์จิวโต้แย้งโดยไร้เหตุผล

นี่เป็นความงใจของนาง นางทนไม่ได้ที่เห็นเส้นจื่อโยว
ได้แผ่เนตราในถ้ำสัตว์วิญญาณก่อนพวกนาง

หากสามารถโต้กลับเส้นจื่อโยวได้หนึ่งนางย่อมมี
ความสุข

ครั้นเส้นจื่อโยวเห็นถึงเจตนาร้ายในแววตาของเมย์จิว
ก็อดหัวเราะหยันไม่ได้ นางกล่าว “สำหรับเจ้าแล้วบางที
สัตว์เลื้อยวิญญูอาจเป็นเครื่องมือที่ไร้ซึ่งความสลักสำคัญ

อันใด แต่สำหรับข้าพวกมันเป็นสหาย ไม่ว่าตัวใดก็ห้ามเกิดเรื่อง”

เมื่ออสูรมาyataตัวน้อยที่อยู่ในจิตใต้สำนึกของเส้นจื่อโยว ได้ยินคำประกาศเช่นนี้มันก็รู้สึกซาบซึ้งจนน้ำตาเอ่อริน

แน่นอนว่าเมยจิวยอมไม่มีทางสั่นคลอนไปกับถ้อยคำพรรั้นของเส้นจื่อโยว

นางคล่องแคล่วของหลงเซียวด้วยความคิดมาดร้าย พลังกล่าวออกอ้อน “พี่หลง มิสู้พวกเราเดินไปทางขวามือเถอะทางด้านซ้ายมือมีเสียงคำรามของสัตว์วิญญานมากมาย น่ากลัวเหลือเกิน”

หลงเซียวไม่เคยเห็นเมยจิวออกอ้อนเขาเช่นนี้มานานแล้ว ครั้นเมยจิวลงมือออกอ้อนเขา หัวใจของเขาจึงอ่อนยวบโดยพลัน

“ตกลง พวกเราจะเดินไปทางขวา”

หลงเซียวตัดสินใจได้ในชั่วพริบตา

ดวงตาของเส้นจื่อโยวหรีแคบลงทันที นัยน์ตานาย
ประกายไม่สบอารมณ์

มุมปากของนางยกหยักเป็นรอยยิ้มเรียบเฉย “เช่นนั้น
พวกเจ้าก็เดินไปทางขวาเถอะ ข้ากับโมชีจะเดินไปทางซ้าย
ลาก่อน”

เส้นจื่อโยวกล่าวจบก็มุ่งหน้าไปทางซ้าย

แน่นอนว่าโมชีย่อมตามติดอยู่ข้างกายนาง

“ข้าก่อน ความหมายของพวกเจ้าก็คือพวกเจ้าจะขอออก
จากกลุ่มของพวกเรา?”

เมย์จิวเซิดปลายคางขึ้นสูง ยิ้มหยันกล่าวกับเส้นจื่อโยว
และโมชีด้วยน้ำเสียงหยิ่งทะนง “คิดอยากออกไปจากกลุ่ม
ยอมได้ แต่อย่าได้กล่าวโทษว่าข้าไม่ได้เตือนพวกเจ้า ใน
ถ้าสัตว์วิญญูณแห่งนี้ไม่ได้สงบนิ่งเช่นด้านนอก สัตว์วิญญูณ
ที่นี่มีพลังบำเพ็ญเพียรแข็งแกร่งจำนวนนับไม่ถ้วน ด้วยพลัง
บำเพ็ญเพียรและความสามารถของพวกเจ้าสองคนข้าเร็วพวก
เจ้าจะต้องตายอยู่ในนี้เป็นแน่”

มุมปากของเส้นจื่อโยยกโค้ง “ขอบคุณแม่นางเมยที่เอ่ยเตือน เช่นนั้นข้าก็จะขอเตือนท่านไว้ประโยคหนึ่งด้วยความ ‘หวังดี’ ถึงแม้เส้นทางทางด้านขวามือจะไม่มีเสียงคำรามของสัตว์วิญญูณ แต่มันย่อมอันตรายกว่าเส้นทางทางด้านซ้ายเป็นแน่ ท่านเชื่อหรือไม่”

เมยจิวหัวเราะเสียงดังอย่างไม่หวั่น “เจ้ากล่าวว่าทางขวามือยิ่งกว่าย่อมอันตรายกว่าหรือ เจ้าคิดว่าตนเองเป็นใคร เทพผู้ยังรู้หรืออย่างไร”

เส้นจื่อโยยกยิ้มบางเบา “ข้าไม่ใช่เทพผู้ยังรู้ แต่คำคาดการณ์เมื่อครู่ไม่ได้ตอบคำถามนี้ชัดเจนแล้วหรือ เพราะพวกเจ้าทุกคนไม่ฟังคำของข้าดังนั้นจึงประสบเข้ากับฝูงสัตว์วิญญูณไม่ใช่หรือ”

เมยจิวถูกคำพูดของเส้นจื่อโยวกลับจนกล่าวไม่ออก

นัยน์ตาของเมยจิวฉายประกายล่งเลดดิ้นรน

ถูกต้อง ‘คำคาดการณ์’ เมื่อครู่ของเส้นจื่อโยวเป็นจริงแล้ว

ผู้ใดจะรู้ว่าคำคาดการณ์ของนางในคราวนี้จะเป็นจริงอีกหรือไม่

เมย์จิวเห็นถึงอาการชังใจในคู่รักของตนก็กล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงเคียดแค้นไม่ได้ “อย่าได้ถูกนางหลอก! คราก่อนเป็นเพียงเรื่องบังเอิญเท่านั้น ที่สำคัญเพราะสัตรวิญญูณของนางวิ่งจากทางแยกไปด้านซ้าย นางต้องการให้พวกเราช่วยเหลือสัตรวิญญูณของนาง ดังนั้นนางถึงได้กล่าวว่าทางด้านขวาอันตรายมากกว่าทางด้านซ้าย!”

เมย์จิวกล่าวจบก็หันไปส่งสายตาให้แก่สหายคนอื่น

สหายคนอื่นเข้าใจในเจตนาของเมย์จิวทันที

ดังนั้นพวกเขาจึงช่วยส่าหีบคำกล่าวของเมย์จิว พวกเขาต่างกล่าวว่า เส้นทางด้านซ้ายต้องอันตรายกว่าทางด้านขวาแน่นอน ดังนั้นพวกเขาจึงเห็นด้วยที่จะเดินไปฝั่งขวา

เส้นจื่อโยวเห็นว่าเวลาผ่านไปมากแล้ว ความอดทนของนางก็ใกล้ถึงขีดจำกัดแล้ว

นางยกมือกอดอก ยิ้มหยันแล้วกล่าว “เชื่อไม่เชื่อกี่แล้วแต่พวกเจ้า สำหรับสัตว์วิญญาณตัวน้อยของข้า แต่ไรมาข้าก็ไม่เคยคาดหวังให้พวกเจ้าช่วยข้าหามัน ข้ากับโมชีสองคนก็เพียงพอแล้ว หากพวกเจ้ามาด้วยก็รังแต่จะสร้างความเดือดร้อนให้มากขึ้น แล้วพวกเจ้าก็อย่าได้กล่าวโทษว่าข้าไม่ได้เอ่ยเตือนประสาธน์สัมผัสทั้งห้าของข้าแม่นยำกว่าคนปกติ ข้าสามารถสัมผัสได้ว่าที่ทางเดินด้านขวามีสัตว์วิญญาณแข็งแกร่งลอบดักรู่มอยู่ เพียงแต่มันได้ปิดซ่อนลมหายใจเอาไว้ ดังนั้นพวกเจ้าจึงสัมผัสถึงการดำรงอยู่ของมันไม่ได้”

“คนหลอกลวง เจ้าแต่งเรื่องต่อไปเถอะ” เมย์จิวแค้นเสียงหยัน “ ‘สัตว์วิญญาณแข็งแกร่ง’ หรือ เหตุใดเจ้าจึงไม่กล่าวออกมาโดยตรงว่าอันที่จริงเจ้ามีความสามารถซ่อนเร้นอยู่ เจ้าแข็งแกร่งกว่าทุกคนในกลุ่มของพวกเรา? นาซันเสียจริง พวกเราต่างสัมผัสไม่ได้ถึงการดำรงอยู่ของสัตว์วิญญาณตัวนั้นแต่เจ้ากลับสัมผัสได้? ประสาธน์สัมผัสทั้งห้าหรือ เจ้าคิดว่าที่นี่เป็นโลกของมนุษย์ทั่วไปหรืออย่างไร โลกแห่งการบำเพ็ญเพียรมีสิ่งที่เรียกว่า ‘ประสาธน์สัมผัสทั้งห้า’ เมื่อไหร่กัน”

ถ้อยคำที่เมย์จิวกล่าวส่งผลให้เกิดเสียงหัวเราะดังจากบรรดาสหยาครอบข้าง

เส้นจื่อโยวปราชตามองแม่จิวผาดหนึ่ง นางคร้านจะ
กล่าวแล้วจึงออกเดินไปยังเส้นทางด้านซ้าย

โมชีเองก็ติดตามไป

แม่จิวและบรรดาสหายเหล่านั้นต่างไม่เคลื่อนไหว

หัวคิ้วของหลงเซียวขมวดมุ่น เขายังคงลังเล

แม่จิวจับแขนของเขาแล้วกล่าว “พี่หลง ท่านคงไม่ได้
เชื่อคำพูดเหลวไหลของผู้หญิงคนนั้นใช่หรือไม่ ด้วยระดับพลัง
บำเพ็ญเพียรของนางนั้นจะสามารถรับรู้ถึงอันตรายที่แท้จริงได้
อย่างไร ท่านอย่าได้ถูกนางหลอก”

หลงเซียวคิดแล้วก็รู้สึกว่แม่จิวกล่าวได้มีเหตุผล

ภายในถ้ำอันมืดมิด ร่างของเส้นจื่อโยวและโมชีหายเข้าไป
ไปในทางแยกด้านซ้ายอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่ร่างของพวกเขาหายไ้ก็คล้ายมีเสียงคำรามด้วย
ความโมโหของสัตว์วิญญูณดั่งขึ้นจากเส้นทางด้านซ้าย

“โฮก!!!”

นี่เป็นเสียงคำรามอย่างเกรี้ยวกราดของสัตว์วิญญูณที่ถูกบุกรุกอาณาเขต

จากเสียงคำรามอันน่าสะพรึงกลัวนี้ นี่คงเป็นสัตว์วิญญูณที่น่ากลัวไม่น้อย

พวกคนในกลุ่มของหลงเซียวต่างแสดงสีหน้าตื่นเครียดขึ้นทันที

เคราะห์ดีที่พวกเขาไม่ได้เดินไปทางซ้าย มิเช่นนั้นนัยมนี้พวกเขาคงกำลังสู้รบอยู่กับสัตว์วิญญูณที่กำลังน้ำลายไหลจ้องเขมือบพวกเขาอยู่เป็นแน่

“พวกเราเดินทางไปตามเส้นทางด้านขวา”

หลงเซียวตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว

บนใบหน้าของเม่ยจิวปรากฏสีหน้าแห่งชัยชนะขึ้นทันที

อี๋ นางรู้ว่าสุดท้ายพี่หลงก็ต้องฟังคำของนาง เส้นจื่อโยวอะไรนั้นคิดไล่หัวไปที่ใดก็ได้ก็ไปเถอะ

อ้อ ไม่ถูก อีกไม่นานเส้นจื่อโยวผู้นั้นก็คงถูกเขมือบลง
ท้องสัตว์วิญญูณจนไม่เหลือแม้แต่กระดูกแล้ว

เมื่อเมย์จิวคิดเช่นนี้ มุมปากของนางก็ยกโค้งขึ้นอย่างมี
ความสุข

กลุ่มคนของหลงเซียวติดตามผู้นำของพวกเขาเดินเข้าไป
ยังทางแยกด้านขวามือ

เมื่อเทียบกับเส้นทางทางด้านซ้ายแล้ว บรรยากาศของ
เส้นทางทางด้านขวาเงียบสงบเป็นอย่างยิ่ง ยังไม่ต้องกล่าวถึง
เสียงคำรามของสัตว์วิญญูณ แม้แต่เสียงร้องของแมลงก็ยังน้อย
มาก

พวกเขาเดินด้วยท่วงท่าสบายอารมณ์อย่างยิ่งยวด รู้สึก
ว่าตนเองฉลาดยิ่งนักที่เลือกเดินมาทางขวา

เพียงพริบตาเดียวกลุ่มของหลงเซียวก็หายเข้าไปใน
ทางแยกด้านขวา

แต่สิ่งที่พวกเขาไม่เห็นก็คือในขณะที่ร่างของพวกเขา
ค่อยๆ เข้าไปในทางแยกด้านขวาก็มีเงาดำร่างหนึ่งตามติดพวก
เขาไป

เวลาเดียวกันนี้ก็มีดวงตาสีแดงเลือดคู่อีกค่อยๆ ลืมขึ้น
ท่ามกลางความดำมืด

ในบริเวณที่พวกเขามองไม่เห็น ดวงตาคู่นี้จับจ้องตามติด
ไปที่พวกเขาเรื่อยๆ

ร่างเงาดำดวงตาสีแดงกำค่อยๆ แสยะยิ้มเผยให้เห็นฟัน
ขาวแหลมคม

แท้จริงก็เข้ามา! หญิงอัปลักษณ์เช่นข้าจะสั่งสอนหยาอย่างพวกเจ้าเอง เล่ม 9

丑妃虐渣不从良

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《丑妃虐渣不从良》

Author: 冥想石 Ming Xiangshi

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7803-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)